

[H. C. Hansen.]

Dette referat får følgende redaktionelle tilføjelse:

„Og her var det, aftenens bravoråb til Dahlgaard lød“.

Er det ikke mærkeligt, om befolkningen har svært ved at forstå, at to regeringspartier, som lagde en sådan ganske utvetydig linie for deres valgkamp, og et radikalt parti, som ikke holdt sig tilbage fra noget angreb på landets udenrigspolitik eller på udenrigsministerens og forsvarsministerens person, nu har sluttet en aftale om regeringens forbliven på ubestemt tid?

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke og hans parti skal jeg tillade mig helt at se bort fra. Socialdemokratiet har efter valgresultatet fremhævet, at regeringen måtte tage konsekvensen af sine egne stærke og klare udtalelser under valgkampen og gå. Men vi har føjet een ting til: da man fra flere sider hævder, at regeringens forbliven indtil grundlovssagens afgørelse er så væsentlig for et positivt udfald, d. v. s. for at få venstres og de konservatives vælgere frem og stemme, har vi foreslået, at regeringen fungerer, indtil den nye grundlov var stadfæstet. At den derefter måtte gå, har vi sagt tydeligt, og det mener vi fortsat.

Jeg kan ikke vurdere, om det er rigtigt, at venstres og de konservatives vælgere vil lade deres stilling til den nye grundlov bestemme af, hvilken farve regeringen har. Det lyder ikke godt. Det radikale venstres blad „Roskilde Tidende“ sagde fornylig, at titusinder venstrevælgere vil holde sig tilbage, hvis det ikke er en venstreregerings chef, der står i spidsen for grundlovsforslaget. Måske kan vi blive enige om den ene ting, at det lyder mere end ynkeligt.

Jeg er glad for, at socialdemokratiet ikke skal svare til en tilsvarende argumentation. Men det er vel ikke usandsynligt, så ofte det nu er fremhævet, at der er noget rigtigt i den, og vi har da også for grundlovssagens skyld ment at måtte tage et hensyn til den og give regeringen respit, til grundlovssagen var afgjort.

Jeg gentager, at vort klare standpunkt er og var, at regeringen selvfølgelig måtte tage konsekvensen af valgdagens resultat og af sine egne udtalelser. De to regeringspartier løb efter sidste valg i 1950 så stærkt, som hest kan rende, fra deres valgløfter, først og fremmest fra deres løfter ved-

rørende skatterne. Var det virkelig tænkeligt, at de samme regeringspartier nu med endnu større hast ville løbe fra deres stærke, klare proklamationer om konsekvenserne af et valgudfald, der betød styrkelse af socialdemokratiet? Det har altså vist sig at være tilfældet.

Den regering, hvis presse så tilsyneladende rankrygget ville blæse på det radikale venstre, og da navnlig på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — hvad årsagen hertil kan være, kan vel ingen af os gennemske —, har indrettet sig efter de vilkår, dette parti sammen med retsforbundet har stillet den overfor. Når man ser argumentationen herfor, forbløffes man.

Et blad som „Frederiksborg Amtstidende“ går i sin fremhævelse af ting, der taler for regeringens fortsættelse, så vidt, at det siger:

„Endelig er der en ting til, man ikke skal se bort fra: erhvervslivets bekymring for en socialdemokratisk regering“.

Her har man gået og troet, at det var den danske vælgerbefolkning som helhed, der skulle træffe en afgørelse, og nu får vi altså at vide, at en bestemt gruppe herhjemme, som jeg iøvrigt ikke kan se har bemyndiget regeringspressen til at optræde på dens vegne, må mene, at ikke valgresultatet, men dens ledelses interesser skal være bestemmende.

Det radikale venstres presse er gået ind i et sådan hjerteligt forsvar for regeringens forbliven, at man slet ikke kan kende bladene igen. Under en overskrift så dramatisk som „Dolkestødet mod regeringen“ skriver „Roskilde Tidende“ en leder, hvori man søger at etablere en vis forbindelse mellem „Berlingske Tidende“ og „Social-Demokraten“, og denne forbindelse skulle have til hensigt at bringe grundlovssagen til strandning. Bladet siger endda:

„Måske skal man herefter til at revidere sin tro på, at socialdemokratiet ønsker en ny grundlov“.

Ganske vist mener dette radikale blad, der jo har en betydningsfuldt placeret politisk rådgiver i sin nærhed,

„at det radikale venstre har ingen grund til at holde på en regering med Ole Bjørn Kraft som udenrigsminister, hvis ikke særlige omstændigheder taler derfor“.

Men de særlige omstændigheder har bla-